

LÁ THƯ MỤC VỤ

Lúc tôi ở trại giam A20, có một thời gian đội tôi được ở cùng nhà với đội ‘tập trung’ (vì tất cả các anh em ấy không có bản án). Đội ‘tập trung’ có một nhân vật rất đặc biệt đối với cá nhân tôi. Vì tôi vốn mê võ thuật từ lúc còn bé, nên bây giờ được sống chung dưới một mái nhà, tôi có dịp ngưỡng mộ đức độ và cung cách một vị võ sư từng là ‘Chưởng Môn’ của môn phái Vovinam (Việt Võ Đạo), đó là vị võ sư đáng kính Lê Sáng. Môn phái Vovinam được sáng lập bởi Cố Võ Sư Nguyễn Lộc (1912 – 1960). Võ sư Lê Sáng là đệ nhị chưởng môn đến năm 1975 thì phải vào tù. Sau khi ra tù, thầy không làm chưởng môn nữa. Thầy qua đời ngày 27/9/2010.

Một trong những lý do tôi ngưỡng mộ thầy Lê Sáng, ngoài sự can trường, đức độ và sự tinh thông võ thuật thì nổi bật nhất là sự khôn ngoan. Ban quản giáo trại giam đã mời thầy cộng tác trong việc huấn luyện võ thuật cho đám vệ binh của trại. Họ hứa hẹn với thầy nhiều điều : Nào là tiêu chuẩn ăn của thầy sẽ được nâng cao; nào là sẽ được thăm nuôi và gặp mặt gia đình; nào là sẽ có dịp ôn luyện võ thuật công khai (nên nhớ là nội qui trại nghiêm cấm luyện tập mọi hình thức võ thuật); nào là sẽ được cứu xét thả về sớm hơn... Quá hấp dẫn !

Thầy Lê Sáng đã thẳng thừng từ chối và quyết liệt không chấp nhận những đề nghị của cán bộ cộng sản. Thầy thuật lại như sau : *“Tôi là người tù, quý vị muốn đối xử hành hạ tôi thế nào cũng được, vì tôi là người tù ! Nhưng tôi không thể phản lại các anh em đồng cảnh ngộ với tôi. Tôi không thể huấn luyện quý vị để rồi quý vị lại dùng những ngón đòn võ thuật ấy mà hành hạ các anh em tôi. Lương tâm tôi không cho phép. Nên tôi không chấp nhận những đề nghị của quý vị”*. Chính tôi đã học được bài học khôn ngoan này từ thầy Lê Sáng. Thầy đã nhìn thật xa và lựa chọn thật chính xác với lòng can đảm có một không hai. Trong hoàn cảnh đói khát thê thảm của chế độ ngục tù cộng sản, con người dễ nhìn thấy những gì trước mắt nhằm thoả mãn cái dạ dày đói triền miên của mình, nên dễ có tầm nhìn thiển cận. Trên cõi đời này, ai mà không tìm cho mình điều thoả mái để chịu, ai mà không cố gắng hết sức đi tìm hạnh phúc. Nhưng những ai khôn ngoan mới biết điều nào là ưu tiên.

Chỉ những ai có sự khôn ngoan dẫn dắt mới giữ vững tầm nhìn thật cao và thật xa. Giả sử thời đó thầy Lê Sáng chấp nhận lời mời gọi đường mật của cai tù cộng sản, huấn luyện võ thuật cho họ để họ trấn áp tù nhân tàn ác hơn, thầy sẽ được ăn no hơn, ưu đãi hơn, thả về sớm hơn. Thầy Lê Sáng đã làm ngược lại, thầy đã lựa chọn điều ưu tiên sẽ đem lại hạnh phúc tối hậu cho một vị võ sư và thầy đã cương quyết bán hết mọi thứ bọt bèo rẻ mạt để mua viên ngọc quý ấy. Nếu như, tôi chỉ giả sử thôi, thầy chọn những thứ bọt bèo tuy rất hấp dẫn, thì chắc chắn một điều là nhiều môn sinh dưới trướng của thầy và chính cá nhân tôi không kính phục thầy. Trái lại, thầy đã chọn lựa thật quyết liệt nên làm rạng danh bộ môn Vovinam. Thầy được các anh em tù kính phục, các môn sinh vinh danh chẳng những mãi đến hôm nay mà còn lưu danh muôn thuở. Đúng là “Hùm chết để da, người chết để tiếng”. Thầy Lê Sáng thật là một đấng mà “Uy vũ bất năng khuất” và “Bần tiên bất năng di”. Thật khôn ngoan.

Những bài đọc của Chúa Nhật này nói về khôn ngoan giống như tìm kho tàng chôn giấu trong ruộng, giống như viên ngọc quý báu mà người lái buôn cất công đi mua. Đời người, ai cũng đi tìm hạnh phúc. Nhưng hạnh phúc tối hậu của một linh hồn là được cứu độ muôn đời. Vậy cái ưu tiên số một phải là tìm kiếm Nước Chúa, nhưng ‘Nước Chúa’ là gì ? Theo tôi, quan niệm về ‘Nước Chúa’ rất đơn giản: Đó là nhận biết mình là con cái Chúa, với phẩm giá cao quý của một ‘thiên tử’ và một vận mạng trường tồn vĩnh cửu. Điều đó có nghĩa là chúng ta hiểu rõ ý nghĩa của cuộc sống và sống trọn vẹn ý nghĩa đó. Sống một cuộc đời thành công chức quyền giàu sang hay không, không quan trọng, mà quan trọng là sống sao cho trọn vẹn ý nghĩa của cuộc đời. Không ai có thể đạt được hạnh phúc khi chỉ dừng lại ở những ‘khoái lại’ tạm thời mà quên mất hạnh phúc tối hậu mai sau.

Những ai nhận biết mình là con cái Chúa sẽ ném được niềm vui nội tâm khôn tả, và càng ném được niềm vui ấy thì sẽ càng nhận ra rằng mọi thứ khác sẽ chỉ là những thứ cá xấu cần phải dứt khoát quăng ra khỏi mẻ lưới của đời mình mà không hề tiếc rẻ.

Linh mục Phạm Quang Hồng.

